

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 211.494 van 24 februari 2011
in de zaak A. 192.531/VII-37.928.**

In zake : Antoine BRAET
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jan Bouckaert
kantoor houdend te Brussel
Loksumstraat 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te Kortenberg
Veldstraat 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 11 mei 2009, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de minister van Justitie van 6 maart 2009 waarbij het beroep van Antoine Braet ingesteld tegen de beslissing van de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen van 1 augustus 2008 wordt verworpen en hem de vergunning tot het voorhanden hebben van een aantal vuurwapens wordt geweigerd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Adjunct-auditeur Ines Martens heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 3 februari 2011.

Kamervoorzitter Luc Hellin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jan Bouckaert, die verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Adjunct-auditeur Ines Martens heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

- 3.1. De verzoeker beoefent sinds meer dan twintig jaar de jacht als hobby. Voor het uitoefenen van die hobby bezit hij vier vuurwapens. Het betreft :
- een geweer, merk Viscount Gunmark, kaliber 12;
 - een geweer, merk Franchotta, kaliber 12;
 - een geweer, merk Baikal, kaliber 12;
 - een geweer, merk FN Franchotta, kaliber 12.

Daarnaast bezit de verzoeker ook een karabijn, eenschots, merk onbekend, kaliber 9 mm flobert. Dit laatste wapen was vergunningsplichtig onder

de wet van 3 januari 1933 op de vervaardiging van, de handel in en het dragen van wapens en op de handel in munitie (hierna : oude wapenwet) en de verzoeker beschikte hiervoor over een geldige vergunning.

3.2. Voor de jachtwapens Viscount Gunmark, Franchotta en Baikal verkrijgt hij op 4 juni 2007 een registratiebewijs model nr. 9. Voor het jachtwapen FN Franchotta verkrijgt hij op 14 november 2007 een bewijs van registratie model nr. 9.

Naar aanleiding van de registratie van zijn jachtwapens conform de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens (hierna : nieuwe wapenwet), maakt de lokale politie zone Mira op 8 juni 2007 een wapendossier over aan de diensten van de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen. Dit dossier dat handelt over de verzoeker bestaat uit een uittreksel uit het rijksregister, een neerslag van een vertrouwelijk onderzoek en een uittreksel uit het gemeentelijk strafregister.

3.3. Op 21 juni 2007 dient de verzoeker bij de diensten van de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen een aanvraag in voor het hernieuwen van zijn vergunning voor de karabijn.

3.4. De diensten van de gouverneur vragen op 10 augustus 2007 advies aan de procureur des Konings omtrent een eventuele schrapping van de registratie van de vuurwapens van de verzoeker en een weigering van hernieuwing van vergunning. Zij stellen dat uit het verslag dat zij van de lokale politie zone Mira ontvingen, blijkt dat de verzoeker "mogelijks niet over de vereiste moraliteit beschikt in het kader van de nieuwe wapenwet".

3.5. Op 22 mei 2008 stelt de procureur des Konings de gouverneur ervan in kennis dat hij een gunstig advies verleent met betrekking tot een mogelijke schrapping van de registratie van vuurwapens van de verzoeker.

3.6. Op 1 augustus 2008 beslist de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen aan de verzoeker het recht te ontfeggen nog langer de geweren voorhanden te hebben en de vergunning voor de karabijn niet te hernieuwen.

3.7. De verzoeker dient beroep in op 24 september 2008 bij de minister van Justitie tegen de beslissing van de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen van 1 augustus 2008.

3.8. Op 30 september 2008 vraagt de minister van Justitie advies aan de procureur des Konings omtrent de intrekking van het recht tot het voorhanden hebben van vuurwapens door de verzoeker. Op 27 oktober 2008 maakt de procureur des Konings een kopie over van zijn advies van 22 mei 2008, alsook een kopie van het strafregister van de verzoeker en een afschrift van vonnissen van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk van 21 februari 2001 en 18 oktober 2005 die betrekking hebben op de verzoeker. In het uittreksel uit het strafregister wordt melding gemaakt van een veroordeling bij vonnis van 21 februari 2001 van de correctionele rechtbank te Kortrijk voor het bedrieglijk gebruik van bestrijdingsmiddelen en grondstoffen voor de landbouw, tuinbouw, bosbouw en veeteelt, van een veroordeling van 21 maart 2003 door de politierechtbank te Dendermonde voor intoxicatie aan het stuur en inbreuk op de wegcode en een veroordeling van 18 oktober 2005 door de correctionele rechtbank te Kortrijk voor witwassen.

3.9. Op 6 maart 2009 beslist de minister van Justitie het beroep van de verzoeker tegen de beslissing van de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen van 1 augustus 2008 te verwerpen en de beslissing tot intrekking van het recht tot het voorhanden hebben van vier jachtwapens en de beslissing tot weigering van de hernieuwing van de vergunning tot het voorhanden hebben van de karabijn te bevestigen.

Dit is het bestreden besluit.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Standpunt van de partijen

4. De verzoeker roept in een enig middel de schending in van de artikelen 5, § 4, 2°, 11, § 3, 2°, 12, 1°, 13, eerste lid, en 44, § 2, van de nieuwe wapenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het motiveringsbeginsel.

Hij stelt in een eerste middelonderdeel dat het bestreden besluit zijn recht intrekt om vuurwapens voorhanden te hebben, louter op grond van de veroordeling van 18 oktober 2005 door de correctionele rechtbank te Kortrijk wegens inbreuken op artikel 505, eerste lid, 3°, van het strafwetboek. Volgens hem gaat de minister er ten onrechte van uit dat deze veroordeling principieel verhindert dat hij, als houder van een jachtverlof, nog houder is van een wapenvergunning of van een registratiebewijs model nr. 9, en diende de minister te onderzoeken of zijn voorhanden hebben van wapens effectief de openbare orde zou verstoren. Een veroordeling op basis van artikel 505 van het strafwetboek leidt er volgens hem niet toe dat het recht op het voorhanden hebben van jachtwapens in hoofde van een houder van een jachtverlof, automatisch moet worden ingetrokken.

Hij stelt in een tweede onderdeel dat, omdat er naar zijn mening geen rechtens juiste motieven ten grondslag liggen aan de beslissing, ook de formele motiveringsverplichting geschonden is omdat de minister zijn beslissing heeft gebaseerd op wettelijke bepalingen die niet van toepassing zijn. Voor zover het bestreden besluit gebaseerd is op het potentieel gevaar tot verstoring van de openbare orde, is volgens hem het bestaan van deze omstandigheid niet afdoende en deugdelijk gemotiveerd. Hij argumenteert dat de minister heeft nagelaten het concrete risico op verstoring van de openbare orde te onderzoeken, dat de

elementen die een mogelijk gevaar op verstoring van de openbare orde tegenspreken, door de minister genegeerd zijn, zoals met name de omstandigheid dat hij reeds gedurende twintig jaar een jachtverlof bezit, dat hij nooit veroordeeld is geweest wegens daden van geweld of weerspannigheid, dat de lokale politie een positief verslag opgesteld heeft met betrekking tot de verzoeker, dat de procureur des Konings de intrekking van de vergunning niet uitdrukkelijk adviseerde en dat het Agentschap voor Natuur en Bos het beroep van de verzoeker tegen de beslissing van de arrondissementscommissaris tot weigering van afgifte van een jachtverlof voor de periode 2008-2009 inwilligde en een jachtverlof verleende. Hij concludeert dat het bestreden besluit in een disproportionele verhouding staat tot het nagestreefde belang.

5. De verwerende partij antwoordt dat de verzoeker veroordeeld is voor misdrijven bedoeld in artikel 505 van het strafwetboek, vermeld in artikel 5, § 4, 1° tot 4°, van de nieuwe wapenwet. Zij is van oordeel dat noch uit de voorbereidende werken, noch uit de nieuwe wapenwet zelf blijkt dat de wetgever gewenst heeft dat de vergunninggever zou nagaan of, indien de betrokkene is veroordeeld tot één van de misdrijven vermeld in artikel 5, § 4, 1° tot 4°, van de nieuwe wapenwet, het houden van vuurwapens door de veroordeelde bovendien de openbare orde zou verstoren. Zij besluit dat aangezien de veroordeling van de verzoeker door de correctionele rechtbank hem het recht ontzegt tot het verkrijgen van een vergunning en dit ook de basis is voor de intrekking van zulk recht, het bestreden besluit geen schending inhoudt van de formele motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheids- of het redelijkheidsbeginsel.

6. De verzoeker repliceert dat de verwerende partij niet antwoordt op de essentie van zijn middel, met name dat de wettelijke belemmering van een veroordeling niet van toepassing is op houders van een jachtverlof, voor wat betreft hun jachtwapens die overeenkomstig artikel 44, § 2, van de nieuwe wapenwet vergunningsplichtig geworden zijn. Zijn aanvraag kan volgens hem slechts geweigerd worden indien er toepassing zou worden gemaakt van artikel 13, eerste lid, van de nieuwe wapenwet en er op basis van concrete gegevens zou worden

gemotiveerd waarom zijn voorhanden hebben van een jachtwapen de openbare orde zou verstoren. Hij besluit dat de motivatie met betrekking tot het risico op het verstoren van de openbare orde, opgenomen in het bestreden besluit, tautologisch is en niet als een afdoende en deugdelijke motivering kan worden beschouwd.

7. In zijn laatste memorie stelt de verzoeker dat uit het bestreden besluit blijkt dat de minister twijfels heeft omtrent de vraag of een gewiste veroordeling, een veroordeling met opschorting van uitspraak alsook gebeurlijk een veroordeling wegens verkeersinbreuken de bestreden maatregel kunnen verantwoorden, zodat deze veroordelingen volgens hem het bestreden besluit niet schragen en dat het enige doorslaggevende motief zonder concreet onderzoek geput wordt uit de veroordeling wegens witwassen. Hij stelt voorts dat de loutere verwijzing naar het advies van de procureur des Konings in het bestreden besluit niet volstaat omdat uit deze verwijzing niet kan worden afgeleid dat de minister zich dat advies, dat volgens de verzoeker tegenstrijdig is, eigen heeft gemaakt. Hij voert aan dat hij geen laakbaar gedrag heeft vertoond dat kan leiden tot de verwerping van het middel, en besluit dat het kennelijk onredelijk karakter van het bestreden besluit aangetoond wordt door de beslissing van het Agentschap voor Natuur en Bos.

Beoordeling

8. De verzoeker is houder van vijf wapens. Het betreft vier geweren en een karabijn, flobert 9 mm. De vier jachtwapens waren niet vergunningsplichtig onder de oude wapenwet en zijn als vuurwapens vergunningsplichtig geworden onder de nieuwe wapenwet, conform artikel 3, § 3, van de nieuwe wapenwet.

De nieuwe wapenwet heeft een principieel verbod ingesteld op het houden van alle vuurwapens, tenzij een gemotiveerde vergunning (Mem.v.T., Parl. St., Kamer 2005-2006, nr. 2263/1, p. 17). Een uitzondering geldt ook voor de houders van een jachtverlof voor wat betreft hun jachtwapens. De wapenvergunning of de toelating tot het voorhanden hebben van vuurwapens is

aldus de uitzondering. De nieuwe wapenwet laat de overheid toe preventieve maatregelen te nemen om problemen ten aanzien van de openbare orde te vermijden alvorens zij zich voordoen. Een zelfde houding geldt voor wat betreft de intrekking van de registratie van jachtwapens.

Voor wat betreft de vier jachtwapens, voorziet artikel 44 van de nieuwe wapenwet er in dat deze wapens automatisch geregistreerd worden op naam van de verzoeker. Artikel 44 van de nieuwe wapenwet bepaalt ook dat er geen redenen van openbare orde mogen bestaan die zouden leiden tot de intrekking van de vergunning. Aangezien de houder van een jachtverlof niet moet beschikken over een vergunning tot het voorhanden hebben van zijn jachtwapens, zoals bedoeld in artikel 12, 1°, van de nieuwe wapenwet, kan de gouverneur de vergunning ook niet intrekken op grond van artikel 11, § 3, 2°, van de nieuwe wapenwet.

Ongeacht de omstandigheid dat de houder van een jachtverlof voor zijn jachtwapens aldus niet dient te beschikken over een vergunning tot het voorhanden hebben van wapens, kan de provinciegouverneur overeenkomstig artikel 13 van de nieuwe wapenwet het recht op wapenbezit intrekken, indien blijkt dat dit de openbare orde verstoort of dreigt te verstoren. Bij de beoordeling van het mogelijke gevaar dat iemands wapenbezit voor de openbare orde en veiligheid oplevert, kan de bevoegde overheid rekening houden met zijn algemene moraliteit en persoonlijkheid.

9. Het bestreden besluit is enerzijds gegrond op het advies van de procureur des Konings van 22 mei 2008, waarbij deze een gebeurlijke schrapping van de registratie van de vuurwapens van de verzoeker adviseert. De procureur des Konings verwijst daarbij naar de veroordeling van de verzoeker wegens verkeersinbreuken en intoxicatie aan het stuur, en wegens witwassen, als inbreuken op artikel 505, eerste lid, 3°, van het strafwetboek, en wegens inbreuken op de reglementering betreffende de handel en het gebruik van stoffen bestemd voor dierlijke voeding. Deze vonnissen wijzen volgens de procureur des Konings

op een zeker gebrek aan respect voor de volksgezondheid of de fysieke integriteit van derden. Anderzijds is de minister van Justitie ook van oordeel dat de veroordeling inzake witwassen een misdrijf betreft dat in de nieuwe wapenwet is opgenomen precies omdat het - in combinatie met wapenbezit - een vermoeden creëert van potentieel gevaar voor de openbare orde in hoofde van de veroordeelde. De minister stelt voorts dat uit de inbreuken op één van de misdrijven die werden opgenomen in de lijst van artikel 5, § 4, 1° tot 4°, van de nieuwe wapenwet, blijkt dat het door de verzoeker voorhanden hebben van wapens de openbare orde kan verstoren. Hij oordeelt dat, zoals ook blijkt uit de wapenwetgeving, een veroordeling voor misdrijven waarbij er sprake is van misbruik van vertrouwen, het noodzakelijke vertrouwen ondermijnt dat moet kunnen worden gesteld in hoofde van een wapenbezitter.

De minister van Justitie motiveert zijn beslissing aan de hand van verscheidene elementen die samen tot de conclusie van het bestreden besluit leiden. Zo wordt overwogen dat de verzoeker is veroordeeld tot een misdrijf als bedoeld in artikel 5, § 4, 1° tot 4°, van de nieuwe wapenwet, wordt een potentieel gevaar dat het voorhanden hebben van wapens kan betekenen voor derden in belangrijke mate afgeleid uit het feit dat de verzoeker veroordeeld is voor het misdrijf van witwassen en worden daarnaast de veroordelingen voor alcoholintoxicatie achter het stuur, verkeersovertredingen en de veroordeling wegens inbreuken op de reglementering betreffende de handel en het gebruik van stoffen bestemd voor dierlijke voeding, mede in rekening gebracht.

Het bestreden besluit, dat rekening houdt met drie verschillende veroordelingen van de verzoeker en hieruit een gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van derden en een teken van misbruik van vertrouwen afleidt, is bijgevolg afdoende gemotiveerd met betrekking tot de intrekking van het recht tot het voorhanden hebben door de verzoeker van de vier jachtwapens. Uit het voorgaande volgt eveneens dat noch het zorgvuldigheidsbeginsel, noch het redelijkheidsbeginsel is geschonden. De door de verzoeker aangebrachte gegevens doen er niets aan af dat de overheid, op grond van genoemde veroordelingen en het

advies van de procureur des Konings, redelijkerwijze van oordeel kan zijn dat het voorhanden hebben van wapens door de verzoeker een risico voor verstoring van de openbare orde inhoudt. Gelet op het feit dat de wetgever in de gevallen gevisieerd door artikel 11 van de nieuwe wapenwet zelf geoordeeld heeft dat een veroordeling tot een misdrijf als bedoeld in artikel 505 van het strafwetboek ertoe leidt dat de aanvrager niet in aanmerking komt voor een wapenvergunning, is het ook niet onredelijk dat de bevoegde overheid mede uit een dergelijke veroordeling afleidt dat de verzoeker niet doet blijken van het vereiste vertrouwen dat in een houder van een vuurwapen moet kunnen worden gesteld.

10. Voor de karabijn, 9 mm flobert, die ook reeds onder de oude wapenwet vergunningsplichtig was en waarvoor de verzoeker een hernieuwing van zijn vergunning vroeg, moet artikel 32 van de nieuwe wapenwet samengelezen met artikel 11 van dezelfde wet worden toegepast. De vergunninghouders of de aanvragers van een hernieuwing moeten aantonen dat zij beantwoorden aan de in artikel 11, § 3, 2° tot 5°, 8° en 9°, of de in artikel 11/1 bedoelde voorwaarden. Indien blijkt dat het voorhanden hebben van het wapen de openbare orde kan verstoren of een bedreiging vormt voor de fysieke integriteit van personen of de wettige reden ingeroepen om de vergunning te verkrijgen niet meer bestaat, kan de gouverneur de vergunning schorsen, beperken of intrekken na het advies te hebben ingewonnen van de procureur des Konings. Met betrekking tot de hernieuwing van die vergunning oordeelt de minister van Justitie dat de aanvraag geweigerd moet worden aangezien de verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 11, § 3, 2°, van de nieuwe wapenwet. Volgens dit artikel mag een aanvrager immers niet veroordeeld zijn wegens één van de misdrijven bedoeld in artikel 5, § 4, 1° tot 4°, van de nieuwe wapenwet, terwijl de verzoeker veroordeeld is voor één van de in dat artikel bedoelde misdrijven, in dezen het misdrijf bepaald in artikel 505 van het strafwetboek. Het bestreden besluit is op dit punt afdoende gemotiveerd en de verzoeker toont niet aan op welke wijze dit onderdeel van het bestreden besluit het zorgvuldigheids- of het redelijkheidsbeginsel zou schenden.

Het enige middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vierentwintig februari tweeduizend en elf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin